

Durys užsitrenkė!

Ember Hyli
(Paremta tikra istorija)

*„Pasitikėk ta Dvasia, kuri veda daryti gera“
(Doktrinos ir Sendorų 11:12).*

Ema šokinėjo per akmenimis grįsto šaligatvio plyšius. Buvo šviesi saulėta diena. Ji su mama ėjo į maisto prekių parduotuvę.

„Mama, kiek toli yra saulė?“ – paklausė ji.

„Nežinau“, – atsakė mama.

Ema prisimerkė ir pažvelgė į dangų. „Kaip manai, ar raketa kada nors pasieks saulę? Ar ji karštesnė už žaibą? Ar...“

Mama nusijuokė. „Tavo klausimai darosi vis sunkesni ir sunkesni!“

Gal Ema galėtų padėti?!

Ema taip pat nusijuokė. Jai kildavo daug klausimų. Mama visada stengėsi į juos atsakyti. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl Emai patikdavo eiti pasivaikščioti su mama.

Ema apsidairė. Akmenine gatve riedėjo taksi automobiliai. Žmonės važiavo dviračiais. Taip pat daugybė žmonių ėjo pėsčiomis.

Tada Ema pažvelgė kitapus gatvės. Prie daugiabučio laiptų sėdėjo maža mergaitė. Atrodė, kad ji verkia.

Ema sulėtino žingsnius. Ar ji turėtų sustoti padėti? Gal ta mergaitė norėjo pabūti viena. Kartais, kai Emai būdavo liūdna, ji norėdavo pabūti viena.

Ema sustojo. Dažniausiai, kai Emai reikėdavo pagalbos, ji norėdavo, kad kas nors su ja pasikalbėtų. Ir galbūt ji dabar galėtų padėti!

Ji sugriebė mamos ranką. „Žiūrėk, mama. Manau, kad tai mergaitei reikia pagalbos.“

Mama pažvelgė kitapus gatvės. „Manau, kad tu teisi.“

Kai jos kirto gatvę, Ema laikėsi už mamos rankos. Ji palypėjo laipteliais link vietos, kur sėdėjo mergaitė.

„Labas, – pasakė ji. – Ar tau reikia pagalbos?“

Mergaitė šnirpštelėjo nosimi ir pažvelgė į jas. Rankomis ji buvo apglėbusi kelius, o akys buvo paraudę ir paburkę.

„Mano... laiptinės durys užsitrenkė.“ Ji giliai įkvėpė. Jos tylus balselis virpėjo. Ema atsiklaupė šalia, kad geriau ją girdėtų.

„Aš nemoku skaityti, – pasakė mergaitė. – Nežinau, kokį mygtuką paspausti, kad grįžčiau.“

Ema pažvelgė į sieną prie durų. Ten buvo daugybė mažų mygtukų. Prie kiekvieno mygtuko buvo pavardė. Šalia mygtukų buvo garsiakalbis.

„Kokia tavo pavardė?“ – paklausė Ema.

„Šnaider“, – atsakė mergaitė.

Mama skaitė pavardes šalia visų mygtukų, kol rado „Šnaider“. Ji jį paspaudė.

Dziin!

Garsiai suskambo mygtukas. Tada garsiakalbis sutraškėjo ir pasigirdo balsas.

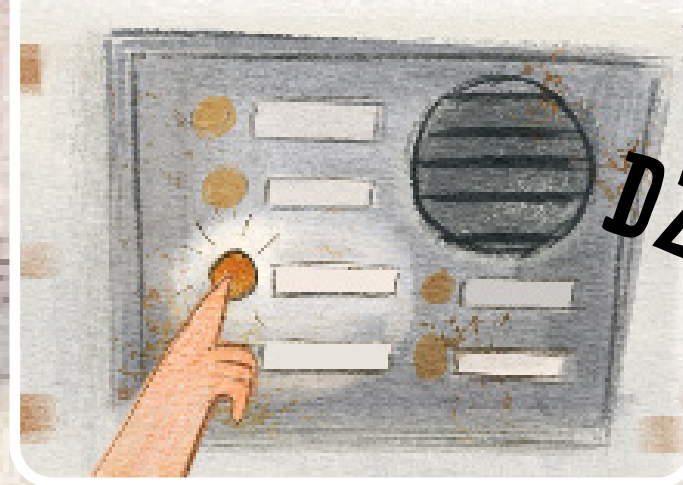
„Šnaideriai. Kuo galėčiau jums padėti?“

Mama prabilo į garsiakalbį: „Sveiki! Mes su dukra esame lauke su maža mergaite, kuri sako, kad jai užsitrenkė durys.“

Mergaitė pašoko ir pribėgo prie garsiakalbio. „Mama, – pasakė ji, – aš negalėjau perskaityti, kas parašyta prie mygtuko, kad grįžčiau, ir šie žmonės man padėjo!“

Balsas garsiakalbyje buvo nusteбęs. „Leni! Maniau, kad tu esi savo kambaryje! Nesijaudink. Tuoju pat nusileidžiu.“

Po kelių sekundžių į lauką išbėgo moteris. Mergaitė pribėgo ir ją apkabino.

DZIIIN!

Moteris atsisuko į Emą. „Ačiū, kad padėjote mano mažajai Leni!“

Ema nusišypsojo. „Padėti buvo lengva.“

Jos pamojo atsisveikindamos ir nulipo laiptais žemyn. Ema jautė, kaip šiluma užplūsta visą kūną. Ji sugalvojo dar vieng klausimą mamai:

„Padėti tai mergaitei buvo lengva. Kodėl jaučiuosi tokia laiminga?“

Mama suspaudė Emos ranką. „Tai Šventoji Dvasia tau sako, kad gerai pasielgei.“

Ema nusišypsojo. Ji džiaugėsi, kad sustojo padėti. ●

Ši istorija vyko Centrinėje Vengrijoje. Autorė gyvena Jutos valstijoje, JAV.

